

A LLIBERTAT

ASSOIR nous conins requereix travessar aquella línia que ens fa vulnerables. També requereix ser persistents. En canvi, anar pel món sense arriscar a fi i efecte de no ofendre coarta l'espontaneïtat. Qui tem molestar, no emprèn iniciatives. I sense projectes, la vida discorre en la grisor. Benjamin Franklin, físic nord-americà, opinava que «aquells que poden renunciar a la seva llibertat essencial per obtenir una petita seguretat temporal no mereixen ni llibertat ni seguretat» (*Heraldo de Aragón*, 16-8-08). Per contra, navegar en mars desconeguts és el que ens permet créixer i avançar. Francesc Torralba sosté que «els qui s'alliberen del jou de la seguretat i cerquen decididament una vida que tingui sentit, que mereixi ser viscuda, són exemplars». Altrament, la seguretat es converteix «en una presó». I és que les pitjors cadenes són les interiors, aquelles que impedeixen que ens mobilitzem.

A propòsit del Maig del 68, Jean-Paul Sastre va dir dels revolucionaris parisencs: «hi ha alguna cosa que ha sorgit de vosaltres que trastorna, que renega de tot allò que ha fet de la nostra societat el que és. Es tracta del que anomenaria l'expansió del camp possible. No hi renunciem» (*Presència*, 23-5-08). Renunciar a la nostra identitat lingüística tampoc ens ho perdonaríem mai, per més que el govern d'Aragó continuï sense prendre cap mesura per adoptar un marc jurídic específic de protecció i promoció del català a la Franja de Ponent, malgrat que Consell d'Europa així ho exigeix. De què serveix, aleshores, que Espanya hagi ratificat la Carta Europea de les Llengües (minoritzades) si després l'incompleix? A tot estirar, les institucions aragoneses es limiten a fer gestos simbòlics, a apropiarse de la narrativa dels drets lingüístics, però sense voluntat d'actuar. Amb tot, un futur en català és possible. Per aconseguir-ho, Mohamas Gandhi deia que «primer t'ignoren; més tard se'n riuen; en acabat et combaten; i llavors... guanyes!».

Allò que des d'ara comptarà serà el que farem arran del que ens han fet i ens continuen fent. Perquè no fer res, negar els problemes, deixar passar el temps... és esborrar-nos, fugir, trair-nos. En aquesta línia, el periodista Ryszard Kapuscinski ens alerta que per no morir n'hi ha que se suïciden. I és que el desig sense acció esdevé una ficció. Rabindranath Tagore recalca que «No pots travessar el mar simplement mirant-ne l'aigua».

Per aquest motiu, l'Institut d'Estudis del Baix Cinca convoca el matí de dissabte 28-2-09 a Fraga, sota el títol *Removent consciències*, una jornada sobre la transgressió cívica amb ponències de Francesc Torralba, filòsof; Sebastià Alzamora, gestor cultural; i un servidor. **Ètica i transgressió**, **Llengua, dignitat i transgressió** i **Resiliència i transgressió** són respectivament les temàtiques de les ponències. També és prevista una xerrada amb Àngel Colom, de la Fundació CatDem, sobre: **L'activisme transgressor en el segle XXI**.

Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

...nys, amb motiu de la Declaració Universal dels Drets Humans, que tots naixem iguals i lliures en dignitat i drets? Els drets no prescriuen. Ni tant sols el de l'article 2, que instaura el «dret a la resistència contra l'opressió». L'advocat Sebastià Salellas subratllava que és retòric afirmar que tothom té drets mentre no ens ho creguem i ho demostrem exercint-los: «No els exercim perquè no tenim consciència que són nostres» (*Presència*, 13-6-08). Així doncs, és necessari fer-nos valer des de la tendresa, l'assertivitat, la creativitat. I és que treballar per la nostra llengua i cultura fa sentir bé, extraordinàriament bé.

Quim Gibert, psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió. Identitat nacional i desraó d'èstat* (La Busca, 2007), gener-2009